

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 309/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. Š., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. G., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cob 182/2011 a jeho uznesením z 20. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2012 doručená sťažnosť JUDr. J. Š., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z 20. januára 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cob 182/2011 a postupom krajského súdu, ktorý mu predchádzal.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že «*dňa 06.04.2011 podal na Okresný súd Piešťany návrh na vydanie Platobného rozkazu voči odporcovi - spoločnosti D., s.r.o., (ďalej len „odporca“). Konanie bolo pôvodne vedené pod č. k. 7Rob/24/2010.*

Od zamietnutia návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia (prvého v poradí, pozn.) Okresným súdom Piešťany, t. j. od 03.05.2011 došlo k podstatným zmenám v majetkovej podstate odporcu a v konaní odporcu, čo viedlo sťažovateľa k podaniu 2. návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Sťažovateľ preukázal, že došlo k podstatnému zmenšeniu majetku, keď z 20 pozemkov a 17 rodinných domov, mu zostal 1 pozemok a 2 rodinné domy a tvrdil (osvedčil), že tieto nehnuteľnosti neboli prevedené v rámci podnikateľskej (developerskej) činnosti na konečných spotrebiteľov, ale boli prevádzané na spoločnosť D., s.r.o., personálne prepojenú na J. G. a L. B. (spoločníci a konatelia odporcu a spoločnosti D., s.r.o.). Sťažovateľ sa neskôr dozvedel, že tieto prevody majetku boli prevodmi za nie trhovú cenu, a ďalej, že vyplatenie kúpnej ceny spoločnosťou D., s.r.o. bolo odložené až na rok 2013.

Okresný súd Piešťany čiastočne vyhovel 2. návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, a dňa 25.10.2011 vydal Uznesenie, č. k. 4Cb/43/2011-117, ktorým zakázal nakladať odporcovi s dvoma nehnuteľnosťami, a to s rodinným domom so súp. č. 7194 a parc. č. 10233/14 o výmere 18391m², ktorá bola za podozrivých okolností prevedená dňa 24.10.2011 (deň pred vydaním predbežného opatrenia).

Na odvolanie odporcu, Krajský súd v Trnave, Uznesením zo dňa 20.01.2012, č. k. 31Cob/182/2011-174 (2511204452), zmenil napadnuté uznesenie Okresného súdu Piešťany a návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol.».

Sťažovateľ je toho názoru, že „uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.01.2012, č. k. 31Cob/182/2011-174 (2511204452) bolo vydané v konaní, ktorým bolo porušené ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Sťažovateľ porušenie svojich označených práv napadnutým postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu vidí v tom, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal, respektíve opomenul vyhodnotiť podstatné skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, čím dospel k nenáležitým právnym záverom, a porušil tak jeho označené práva.

Sťažovateľ v tomto smere poukazuje na to, že krajský súd «vôbec nevzal v úvahu, resp. sa nevysporiadal s tým, že predmet sporu (uplatnená pohľadávka) je súčasťou majetkového vyporiadania v roku 2009 medzi J. G. a L. B., na jednej strane (teraz spoločníci a štatutári odporcu a ostatných spoločností skupiny D.) a sťažovateľom a PaedDr. O. ako bývalými spoločníkmi na strane druhej, že predmet sporu nie je jediným sporom, že je naviazaný na ďalšie súdne konania, ktoré sťažovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu zo dňa 07.12.2011 podrobne opísal, že bola v tejto súvislosti podaná i žaloba na odporovateľnosť úkonov voči pôvodne 7 spoločnostiam skupiny D., pretože nielenže odporca sa zbavil majetku prevodom na spriaznenú spoločnosť, ale urobila tak aj spoločnosť D., a.s aj spoločnosť D., s.r.o. (konatelia a spoločníci len J. G. a L. B.), ktoré boli žalované ako dlžníci v ostatných zmienených sporoch na zaplatenie pohľadávok, ktoré vyplynuli z majetkového vyporiadania v roku 2009. O tom všetkom boli predložené dôkazy v rámci jednotlivých súdnych sporov, ako aj v rámci predmetného súdneho sporu, ktoré napáda sťažovateľ touto ústavnou sťažnosťou. Krajský súd v Trnave vôbec nezdôvodnil, resp. neuviedol úvahy, z čoho vychádzal pri konštatovaní, že odporca (odporkyňa) vykonávala prevody aj vo vzťahu k iným spoločnostiam skupiny D. Pokiaľ by súd vykonal jednoduché šetrenie ohľadne majetku odporcu odo dňa 03.05.2011, ktoré v konečnom dôsledku preukázal sám sťažovateľ, zistil by, že do 03.05.2011 predával odporca nehnuteľnosti výlučne fyzickým osobám ako konečným spotrebiteľom, a až po zamietnutí 1. návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia a po tom, ako sa J. G. a L. B. nepodarilo cez trestné oznámenia spochybniť platnosť majetkového vyporiadania z roku 2009 (cez údajnú prípravu vraždy a vydieranie) rýchlo a hromadne prevádzajú temer všetok majetok na D., s.r.o. Tento prevod nebol bežným prevodom majetku, takúto podnikateľskú činnosť odporca nevykonával, potom z akej aspoň osvedčenej skutočnosti Krajský súd v Trnave vychádzal pri závere, že prevod bol prevodom v podnikateľskej činnosti a nie prevodom v úmysle zbaviť sa majetku. A tak ako sťažovateľ poukazoval vo väčšine

zmienených súdnych sporoch, Krajský súd v Trnave si vôbec nepovšimol, že odporca nepredložil kúpnu zmluvu, ktorou previedol hromadne všetok majetok na D., s.r.o. (neurobil tak práve z dôvodu, že kúpna cena bola dohodnutá pod trhovú cenu a s odkladom jej vyplatenia až v roku 2013). Tieto podmienky kúpnej zmluvy odporca účelovo nespomína, resp. v iných súvisiacich sporoch zavádza.

Ďalším nedostatočným zdôvodnením, ktoré je postavené na svojoľnej úvahe Krajského súdu v Trnave, je citujem, „že len zo skutočnosti, že spoločnosť nemá nehnuteľný majetok postačujúci na uspokojenie predpokladaného výkonu rozhodnutia nie je možné bez ďalšieho vyvodzovať hrozbu nevykonalosti takéhoto rozhodnutia. Táto skutočnosť sama o sebe nevyklučuje, že prípadný výkon rozhodnutia by mohol byť uspokojený napr. predajom strojov, zariadení cenných papierov či iných hnutel'ných vecí.“ Krajský súd v Trnave opomenul, že meritum veci a samotný spor je vedený voči odporcovi. Zo samotného spisu (teda priamo z dôkazov týkajúcich sa pohľadávky) vyplynulo, že odporca je spoločnosťou, ktorej de facto podnikateľskou činnosťou (bez ohľadu na výpis z OR), predajným artiklom je výlučne predaj rodinných domov, ktorých výstavba bola realizovaná inou spoločnosťou, spoločnosťou K., s.r.o.. Odporca žiadnu inú činnosť, z ktorej by mal príjem, nevykonáva, a stroje, prípadne cenné hnutel'né veci nevlastní. Netvrdil to ani sám odporca. Odporca vo svojej argumentácii vôbec neuvádza, že by sa mohol sťažovateľ uspokojiť aj inak, ako napr. predajom strojov a pod. Minimálne je podozrivé ako k takejto úvahe Krajský súd v Trnave dospel. Ak by sme aj pripustili, že odporca má stroje, prípadne iné hnutel'né veci, ktoré by mu mali zabezpečovať príjem v rámci podnikateľskej činnosti, potom je odôvodnenie Krajského súdu v Trnave protirečivé a nelogické. Ak by sme obmedzili odporcu v nakladaní s poslednou jedinou nehnuteľnosťou (ktorá je výsledkom výrobnjej činnosti), neobmedzili by sme ho v podnikateľskej činnosti, pretože by odporcovi zostali stroje a iné hnutel'né veci, ktorými by mohol vyrábať ďalšie veci a zabezpečovať si tak ďalší príjem z podnikania, a na druhej strane primerane by bola zabezpečená pohľadávka sťažovateľa, bez zásahu do výrobnjej činnosti odporcu. Odhliadnuc od tejto hypotézy, faktom však zostáva, že odporca výrobnjú činnosť nevykonáva.

S uvedenou otázkou má potom neoddeliteľne súvis aj primeranosť obmedzenia podnikateľa nakladať s majetkom určeným na podnikanie. Sťažovateľ žiadal obmedziť odporcu pôvodne v rozsahu 3 nehnuteľností, z ktorých dve už boli v čase vyhlásenie

rozhodnutí predané, preto sa mohlo a môže konať len o jednej nehnuteľnosti. Tak ako sa sťažovateľ už vyššie vyjadril, je nesporné, že jediným a základným predmetom podnikania odporcu bol predaj rodinných domov. Ak by sa Krajský súd v Trnave dostatočne zamyslel nad hromadným prevodom nehnuteľného majetku z odporcu na D., s.r.o. a podmienkami, za akých došlo k tomuto prevodu, pri ktorom ak by došlo k zaplateniu trhovej kúpnej ceny spoločnosťou D., s.r.o. ako kupujúcim odporcovi ako predávajúcemu (čo nedošlo, odporca doposiaľ v žiadnom konaní, či už v predmetnom spore, alebo v spore o odporovateľnosť úkonu, 7Cb/l 46/2011 na OS Piešťany nedoložil kúpnu zmluvu z obavy, že bude preukázané tvrdenie sťažovateľa o tom, že všetky prevody boli účelové), dospel by k záveru, že úver, na ktorý sa odvolával aj sám odporca, by bol splatený v plnom rozsahu a nijako by už k obmedzeniu v podnikaní odporcu aj pri zohľadnení obmedzenia v predaji 1 rodinného domu nedošlo. V tomto smere Krajský súd v Trnave jednostranne vyhodnotil skutkový stav a príliš formalistickým výkladom ustanovení o predbežnom opatrení porušil práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Neobstojí ani odôvodnenie Krajského súdu v Trnave o nedôvodnosti potreby dočasnej úpravy pomerov alebo neexistencia ohrozenia budúceho výkonu udávajúc, že je tu alternatívne možnosť odstúpenia od zmluvy ale aj ručenie postupcom. Sťažovateľovi je nejasné a nezrozumiteľné čo by odstúpením od zmluvy sťažovateľ dosiahol a po ďalšie je to jeho právo, ktoré ešte nerealizoval. Predsa súd vyhodnocuje stav, ktorý tu je v čase vyhlásenia rozhodnutia a nevychádza z budúcich vzťahov. Krajský súd v Trnave to mal bližšie vysvetliť v čom vidí výhodu odstúpenia od zmluvy ako možnosti sťažovateľa uspokojiť sa na svojich nárokoch, keď je od počiatku minimálne osvedčené, že spoločnosť K., s.r.o., ktorá bola postupcom, nemá žiadny hodnotný majetok, je prepojená na J. G. a L. B., a tá takticky po majetkovom vyporiadaní v roku 2009 prevádza všetok svoj majetok na S., s.r.o. (spriaznená s J. G. a L. B.). O tom doložil sťažovateľ dôkazy. Krajský súd v Trnave opomenul, že samotná zmluva o postúpení pohľadávky, z ktorej si sťažovateľ uplatňuje pohľadávku v predmetnom spore, je súčasťou majetkového vyporiadania v roku 2009 a že celý proces by mal dopad nielen na samotnú zmluvu, ale aj na rad ďalších zmlúv uzavretých v rámci majetkového vyporiadania v roku 2009. Vyššie uvedené nedostatky v odôvodnení vzájomnej súvislosti medzi aplikáciou práva na skutkový stav, toto všetko dokazuje ako laxné Krajský súd v Trnave vyhodnotil jednotlivé skutočnosti, či už preukázané alebo tvrdené, ako si jednostranne vyhodnotil a najmä vytrhol

z kontextu tie, ktoré boli pre neho vyhovujúce, avšak na druhej strane bez bližšieho odôvodnenia nevysporiadal s ostatnými skutočnosťami, ktoré najmä vo vzájomnej súvislosti preukazujú špekulatívnosť prevodu majetku z odporcu na spoločnosť D., s.r.o. Ako ďalšia skutočnosť, s ktorou sa Krajský súd v Trnave vôbec nevysporiadal, vzťah banky k odporcovi, jeho podnikateľskej činnosti, ktorá J. G. a L. B. napomáha v špekulatívnom konaní, a to nielen v čase majetkového vypořádania v roku 2009, ale až doteraz. Odporca v rámci odvolania proti predbežnému opatreniu uvádza, že obmedzením v predaji majetku (sťažovateľ podotýka že iba v rozsahu 1 rodinného domu) hrozí nesplatenie úveru banke. Sťažovateľ opätovne zdôrazňuje, že 19 pozemkov a 16 rodinných domov bolo prevedených na spoločnosť D., s.r.o., teda ich prevodom mohol a mal mať odporca dostatočné príjmy na splatenie úveru. Sťažovateľ sa potom pýta aké ohrozenie podnikateľskej činnosti de iure a de facto ako tvrdí odporca vo svojom odvolaní, keď jeho činnosť je predajom 19 pozemkov a 16 rodinných domov dovŕšená? Krajský súd v Trnave mal a musel vyhodnotiť a vysporiadať sa so všetkými argumentami sťažovateľa, ktorými sťažovateľ argumentoval nielen v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu, ale aj v samotnom návrhu na vydanie predbežného opatrenia. On tak neurobil a preto je jeho rozhodnutie nepresvedčivé a nepreskúmateľné.»

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave, zo dňa 20.01.2012, vedenom pod sp. zn. 31 Cob/182/2011 b o l o p o r u š e n é .

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave, zo dňa 20.01.2012, sp. zn. 31Cob/182/2011-174 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

3. Krajský súd v Trnave je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. K. G. vo výške 269,58 EUR do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a označeným rozhodnutím krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa (ktorým prvostupňový súd čiastočne vyhovel návrhu sťažovateľa) tak, že návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až čl. 42 a čl. 44 až čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Podľa ustanovenia § 102 ods. 1 OSP ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz. Predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravujú ustanovenia § 74 až § 77 OSP.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal určením miesta a postavenia predbežného opatrenia, ak sa ten, koho sa rozhodnutie o predbežnom opatrení dotýka, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie, resp. o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. OSP) (obdobne I. ÚS 46/00). Aj v prípade nenariadenia predbežného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozsudkom vo veci samej.

Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. januára 2000, č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

V kontexte argumentácie sťažovateľa je potrebné osobitne akcentovať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

V konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí

mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu.

Krajský súd v zmysle zásad upravených v § 212 OSP preskúmal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia v danom štádiu konania nie je opodstatnený, pretože neboli splnené zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia (potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov, primeranosť), preto zmenil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Cb 43/2011 z 25. októbra 2011 tak, že návrh sťažovateľa zamietol.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a jeho odôvodnenia dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne udržateľné z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, preto odôvodnenie predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo krajský súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov, ústavný súd považuje

napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv. V neposlednom rade dospieť k iným právnym záverom, ako dospel krajský súd v napadnutom konaní, by nebolo možné bez vykonania dokazovania, respektíve skúmania skutkového stavu, čo nie je úlohou ústavného súdu, navyše, ani v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorého predmetom je rozhodovanie o predbežnom opatrení, sa dokazovanie nevykonáva (stačí len osvedčenie istých skutočností pre potreby vydania rozhodnutia, pozn.) a de facto by došlo k prejudikovaniu rozhodnutia ako takého, a tým by sa nahradila – reparovala činnosť všeobecného súdu, čo nie je žiaduce.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012